

از محرومیت تحصیل در...

«ص ۳»

شنبه های ارغوانی: ایجاد...

«ص ۲»

۳,۲ میلیون کودک و ۸۴۰ هزار زن در بحران سوء تغذی در افغانستان به سر می‌برند

«صفحه ۳»

حامد کرزی:

آموزش دختران یک ضرورت حیاتی برای جامعه افغانستان

ادامه تحصیل منع کرده اند. این محدودیت‌ها نه تنها با واکنش‌های داخلی و جهانی مواجه ادامه ص ۳

در سی‌وهشتمین نشست بین‌المللی وحدت اسلامی، حامد کرزی، رئیس‌جمهور پیشین افغانستان، بر اهمیت آموزش تأکید نموده و از کشورهای اسلامی خواست که از آموزش دختران بالاتر از صنف ششم در افغانستان حمایت کنند. او گفت که شک و تردید درباره ضرورت آموزش نشان‌دهنده «کج فهمی و عدم آگاهی» است.

در حالی کرزی این بیانات را گفت که طالبان پس از بازگشت به قدرت، دختران و زنان را از

شهرزاد اکبر:

فعالیت‌های حقوق بشری در افغانستان ناممکن شده است

شهرزاد اکبر، رئیس پیشین کمیسیون حقوق بشر افغانستان، بیان نموده است که فعالیت در زمینه حقوق بشر و آزادی بیان تحت حاکمیت گروه طالبان به طور کامل ناممکن شده است.

اکبر، طی یک بیانیه‌ای به تشدید فشارها بر رسانه‌ها و فعالان جامعه مدنی اشاره کرده و گفته است که گروه طالبان با استفاده از زور و تهدید، هرگونه انتقاد را سرکوب می‌کنند.

پس از روی کار آمدن مجدد گروه طالبان، مواردی مانند بازداشت‌های خودسرانه و شکنجه به طرز بی‌پیشینه‌ای افزایش یافته است. همچنین، تنها زنان در برابر سیاست‌های سرکوب گروه طالبان به اعتراض برخاستند. این اظهارات در شرایطی مطرح می‌شود که گروه طالبان طی سه سال گذشته با صدور بیش از هشتاد فرمان، حقوق تمام مردم افغانستان، به ویژه زنان را نقض نموده و دسترسی به اطلاعات را برای مردم محدود کرده‌اند.

عربستان سعودی، اتحادیه جهانی علمای مسلمان و سازمان کنفرانس اسلامی در سه سال گذشته بار بار نارضایتی شانرا از طرز تفکر طالبان بیان و آنرا سازگار با آموزه های اسلامی ندانسته اند.

در این میان اگر دروازه رسانه های دیداری توسط طالبان بسته می شود مسئولیت نهادهای حامی بیشتر می شود، آنها بیکه در سال ۲۰۲۱ میلادی جهت تخلیه بشردوستانه، برنامه ریزی نمودند و ده ها هزار تن را تحت عنوان خبرنگار، فعال مدنی و مدافع حقوق بشر بیرون کرده، باید وضاحت دهند که چرا اکثر کارمندان رسانه ها در داخل بیکار و یا در کشورهای همسایه بلا تکلیف اند باید پاسخ دهند که چگونه کارشویوه را جهت مصونیت این افراد روی دست دارند.

روی هم رفته میتوان گفت؛ آنچه که انجام یافته معجزه نیست.

تصمیم طالبان؛ تکرار روش دور نخست تسلط آن گروه بوده و گروهی که ده ها کارمند رسانه را در دوره نظام قبلی به قتل رسانده باشد نباید از آن انتظار حمایت و سهولت را داشت.

جنسی در کشور شده اند. این انتقادات در حالی صورت می گیرد که اکنون بیش از ۱۱۲۴ روز است که دختران بالاتر از سن ششم از حق رفتن به مکاتب محروم هستند و گروه طالبان به عنوان نقض کننده گان حقوق بشر، به ویژه حقوق زنان و دختران، شناخته می شوند. زنان معترض از جامعه جهانی و سازمان های بین المللی خواسته اند تا هر چه زودتر اقدام های جدی برای پایان دادن به ممنوعیت آموزش دختران بالاتر از سن ششم انجام دهند.

پایان عمر رسانه های دیداری در داخل کشور

تازه طالبان برداشت کرد اینست که آنها در صدد معرفی چهره جدیدی از دین اند که این نگرش مورد پذیرش علمای جهان اسلام نیست. شیخ الازهر در مصر، مفتی

شد؟ و سرانجام اینکه چگونه میتوان فرهنگ، عنعنات و تاریخ افغانستان را به جهان نمایش داد؟ آنچه را که می توان از تصمیم

می یابد؟ چرا در ۵۶ کشور اسلامی دیگر؛ رویکرد مشابه رفتار طالبان با تلویزیون ها وجود ندارد؟ برای افراد بیکار شده چگونه فرصت شغلی فراهم خواهد

تلویزیون ها را شاهد خواهیم بود. چند پرسش؛ بر بنیاد کدام آیات متبرکه که قرآن کریم و احادیث نبوی نشرات تلویزیون ها توقف

آنها بیکه از تغییر رفتار گروه طالبان سخن می گفتند شاید با تصمیم تازه این گروه جهت توقف فعالیت تلویزیون ها رنج ببرند.

زیرا توقف نشرات تلویزیون به تهي شدن سفره هزاران فردی می انجامد که نان آور شان نقش آفرین در تلویزیون بود.

البته هر چند تنها سخن از توقف تلویزیون ملی می رود مگر با افزایش محدودیت؛ تدریجاً تمام تلویزیون ها دنباله رو تلویزیون ملی که تلویزیون مادر تلقی می شود خواهند شد.

در ۳۸ ماه گذشته ۵۲ درصد از رسانه های فعال در افغانستان توقف یافتند، حدود ۱۰,۰۰۰ فرصت شغلی از بین رفت و افرادی که عمری را عقب میکرو فون نشسته برنامه پیش می بردند مجبور به انجام کار های شاقه شدند و با تصمیم تازه نیز در صف بیکاران، افزایش را شاهد خواهیم بود.

آزادی بیان و رشد رسانه های خصوصی، بزرگترین دستاورد نظام قبلی قلمداد می شود که در مقایسه با ممالک همسایه و منطقه میزبان فعالیت های رسانه های خصوصی و آزادی بیان شان بیشتر بود مگر پس از از هم پاشی نظام جمهوری اسلامی روند فعالیت رسانه های خصوصی نزول بی پیشینه را پیمود و با این تصمیم، تسریع توقف فعالیت های رسانه ها به ویژه

در افغانستان است. این وضعیت به آسیب های جبران ناپذیری بر بنیادهای اجتماعی کشور منجر خواهد شد. جنبش شنبه های ارغوانی هشدار داده است که اگر مدارس دینی تحت حاکمیت گروه طالبان باز گشایی و افزایش یابند، نصاب آموزشی جدید این گروه، افکار و آموزش های افراطی را ترویج می دهد. آنان همچنین خواستار برگزاری انتخابات آزاد و تأسیس یک نظام دموکراتیک برای پایان دادن به ظلم و بی عدالتی های گروه طالبان علیه مردم افغانستان و آوارتاید

شنبه های ارغوانی: ایجاد مدارس دینی خطرناک تر از مسدود ماندن مکاتب دختران در افغانستان است

جنبش اعتراضی زنان تحت عنوان «جنبش شنبه های ارغوانی»، ایجاد شدن مکاتب طالبانی یا دارالعلوم ها و مدارس دینی را فاجعه بارتر و خطرناک تر از مسدود ماندن مکاتب در سرتاسر افغانستان عنوان کرد.

این جنبش، امروز شنبه ۲۸ میزبان، طی یک بیانیه ای به انتقاد از سیاست های گروه طالبان در باره آموزش زنان و دختران در افغانستان پرداخته و بیان نموده است که ایجاد مدارس دینی و دارالعلوم ها و مکاتب طالبانی، خطرناک تر از مسدود ماندن مکاتب دختران

حمایت یونیسف از ۳۰ هزار کارمند صحت در افغانستان

صندوق حمایت از کودکان سازمان ملل (یونیسف)، گفته است که از ۳۰ هزار کارمند صحت در افغانستان حمایت می‌کند.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند. در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

این سازمان در حالی است که در سال جاری، ۳۴۳ هزار کودک مبتلا به سوءتغذیه حاد در شفاخانه‌های افغانستان برای تداوی بستری شده‌اند.

این سازمان در ۲ ماه جاری خورشیدی، بیان نموده بود که بیش از ۳۴۳ هزار کودک مبتلا به سوءتغذیه حاد در شفاخانه‌های افغانستان برای تداوی بستری شده و غذای مقوی برای تداوی سوءتغذیه حاد کودکان حیاتی است.

گفتنی است که یونیسف تنها نهادی فراهم کننده این نوع غذا برای کودکان در کشور محسوب می‌شود.

این سازمان در تلاش‌های فراوانی در زمینه‌های مختلف، از جمله آموزش و توانمندسازی، در افغانستان فعالیت می‌کند.

یونیسف در تلاش است تا با همکاری دولت افغانستان، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهد.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

در یک ویدیویی که یونیسف به نشر رسانده، یکی از کارمندان در ولایت بامیان گفته که دیدن بهبودی کودکان مبتلا به سوءتغذیه برایش مایه‌ی افتخار است.

یونیسف طی یک اعلامیه‌ای بیان نموده است که این کارمندان به صورت سیار و با مراجعه به خانه‌ها، خدمات صحتی لازم و ضروری را به ویژه برای کودکان ارائه می‌دهند.

از محرومیت تحصیل در افغانستان تا موفقیت دختران در انگلستان

داکتر نورویره احمدی، یک دختر افغان که پس از سقوط جمهوری و با آمدن گروه طالبان در افغانستان، به انگلستان مهاجر شده است. در کمترین زمان توانست عضویت شورای عمومی طبی انگلستان را بدست آورد.

داکتر نورویره، پیش از مهاجرت به انگلستان به عنوان داکتر در افغانستان فعالیت می‌کرد، با شروع بحران سیاسی و اجتماعی و روی کار آمدن مجدد گروه طالبان در افغانستان، تصمیم به ترک وطن گرفت. او با هدف ادامه تحصیلات، به انگلستان رفت و با چالش‌های فراوانی روبرو شد.

نورویره با تلاش‌های مستمر، سه امتحان بین‌المللی شامل OET، PLAB 1 و PLAB 2 را پشت سر گذاشت. این امتحانات برای ارزیابی مهارت‌های زبانی و علمی داکتران خارجی طراحی شده‌اند. او در این باره گفت:

«هرگز تصور نمی‌کردم که روزی به این جا برسم. اما عشق به حرفه‌ام و آرزوی خدمت به مردم باعث شد تا از هیچ تلاشی دریغ نکنم.»

در حالی نورویره به موفقیت‌های خود ادامه می‌دهد که دختران در افغانستان، از حق آموزش و تحصیل خود محروم هستند. این موضوع نگرانی‌های زیادی را در سطح جهانی ایجاد کرده است. سازمان‌های بین‌المللی، نهادهای حامی زنان و دختران و سازمان‌های حقوق بشری، بارها بر بازگشایی مکاتب و دانشگاه‌ها برای دختران در افغانستان تأکید کرده‌اند. اما از سوی گروه طالبان هنوز هیچ گونه اقدامی برای بازگشایی مکاتب صورت نگرفته است.

حامد کرزی: آموزش دختران یک ضرورت ...

شده، بلکه باعث مشکلات روحی و روانی در بین دختران دانش‌آموز شده است.

حسنا، یکی از دختران دانش‌آموز در ولایت بامیان می‌باشد، در باره مسدود ماندن مکتب‌ها می‌گوید: «از وقتی که مکتب‌ها بروی ما دختران مسدود شد، به شدت دچار تشویش و افسردگی شده‌ام.

گاهی فراموش می‌کنم که در کدام صنف بودم و چرا نمی‌توانم به مکتب بروم.»

با گذشت ۱۱۲۷ روز از بسته شدن دروازه‌های مکتب‌ها به روی دختران بالا تر از صنف ششم در افغانستان، نگرانی‌ها درباره عدم بازگشایی و تأثیرات منفی آن بر روح و روان دختران افزایش یافته است.

۳,۲ میلیون کودک و ۸۴۰ هزار زن در بحران سوءتغذی در افغانستان به سر می‌برند

مجدد گروه طالبان و تحریم‌ها، اقتصاد افغانستان به شدت آسیب دیده و نیاز به کمک‌های بشردوستانه برای بیش از ۲۹ میلیون نفر لازم و ضروری است. این وضعیت نگران‌کننده، زنگ خطری برای آینده کودکان و زنان در کشور محسوب می‌شود.

مشابه قرار دارند. نرخ مرگ‌ومیر ناشی از سوءتغذیه در این دو ولایت به ۶,۴ درصد رسیده است. عوامل اصلی این مبتلایان به بیماری سوءتغذیه، شامل بحران اقلیمی، کاهش کمک‌های بشردوستانه و افزایش فقر هستند. با به قدرت رسیدن

فدراسیون بین‌المللی جمعیت‌های صلیب سرخ و هلال احمر، طی یک گزارش بیان نمود که در افغانستان، ۳,۲ میلیون کودک زیر پنج سال و ۸۴۰ هزار زن باردار و شیرده از اثر مبتلا شدن به سوءتغذیه حاد در رنج هستند. این بحران در ولایت‌های قندهار و پکتیکا شدیدتر است، جای که آمار مبتلایان به سوءتغذیه به طور چشم‌گیری افزایش یافته است.

گزارش‌ها می‌رساند که در قندهار، ۱۳۰ هزار کودک و ۴۱ هزار زن باردار و شیرده با این مشکل دست‌وپنجه نرم می‌کنند. همچنین، در پکتیکا ۴۷ هزار کودک و ۱۷ هزار زن در وضعیت

Mehr Bano

Afghan Women News Agency

Fifth year - No: 172 - 22 October 2024

سال پنجم - شماره صد و هفتاد و دوم - ۱ عقرب ۱۴۰۳

Oh, the beggars of the city!

Throughout the urban landscape, particularly around the shops and the public garden bridge (Pol-e-Baghomumi), and just beyond in Deh Afghanan in Kabul city, one encounters an array of beggars. Many of them have honed their skills in the craft begging to such an extent that they earn a decent livelihood from it; others have travelled from provinces and villages, unable to afford the fare to return home. Some carry multiple doctor's prescriptions, seeking assistance styled in an array from ten to a thousand Afghanis. I shan't even begin to speak of the venerable beggars, who, lacking limbs, move even the hearts of angels with their poignant tales. Gender dynamics are

also present in this field, exemplified by a veiled woman with a completely unclothed child in the biting cold, who implores you for money with such fervor that you might feel as if she has been your debtor for years, and you have simply forgotten.

Amidst this array of various forms of begging, new methodologies have emerged throughout the city. For instance, there are children and adolescents who, in a sudden rush, besiege you while seated, clinging to your legs; some of these familiar figures envelop your leg in an embrace as if they have never held anything in their life before.

This scenario leaves you with two options. If you chuckle and gently say, "My dear boy, please let go," the little beggar will seize your

other leg as well, and before you know it, a dozen more beggars will swarm upon you, leaving you with no choice but to part with your money to liberate yourself from their grasp. Otherwise, you may find yourself compelled to visit one of the city's tailors to mend your torn trousers and garments.

In the alternate scenario, you might respond with irritation to this unpleasant urban phenomenon. Although they will release you, you will find yourself marked by the Beggars' Union, landing on their blacklist. The following day, not only will your leg be targeted, but you may very well find yourself reported to the National Muggers Union, where they will take legal action against you for your perceived unjust behavior."

The Taliban's New Plan and the Demise of Visual Media in Afghanistan

Those who have spoken of a change in the Taliban's behavior may now find themselves troubled by the group's recent decision to cease the operations of television networks. The shutdown of television broadcasts will ultimately lead to the impoverishment of thousands who rely on these outlets for their livelihood. While the focus is currently on the suspension of national television, it is evident that with the increasing restrictions, all television stations will gradually follow suit, as national television is viewed as the primary broadcaster. In the past 38 months, 52% of the active media outlets in Afghanistan have ceased operations, resulting in the loss of

approximately 10,000 job opportunities. Those who dedicated their lives to presenting programs behind the microphone have been compelled to take on arduous work, and with this new decision, we will witness a further increase in unemployment. Freedom of speech and the growth of private media is regarded as the greatest achievements of the previous regime, which had a higher level of activity and freedom of speech in comparison to neighboring countries and the region. However, following the collapse of the Islamic Republic, private media have experienced an unprecedented decline, and with this recent decision, we are likely to see an acceleration in the cessation of media

activities, particularly television. On what basis, as dictated by the sacred verses of the Quran and the teachings of the Prophet, is the suspension of television broadcasts justified?

Why is there no similar approach to television in the 56 other Islamic countries? How will job opportunities be created for those who have become unemployed?

Lastly, how can the culture, traditions, and history of Afghanistan be showcased to the world? What can be gleaned from the Taliban's recent decision is that they seek to introduce a revised image of religion, which is not accepted by scholars around the Islamic world. In the past years, Sheikh Al-Azhar in Egypt, the Mufti of Saudi Arabia, the International Union of Muslim Scholars, and the Organization of Islamic Cooperation have repeatedly expressed their dissatisfaction with the Taliban's mindset, deeming it incompatible with Islamic teachings. In this context, if the doors to visual media are closed by the Taliban, the responsibility of supporting institutions becomes even more pronounced. Those who

orchestrated humanitarian evacuations in 2021, extricating tens of thousands under the guise of journalists, civil activists, and human rights defenders, must clarify why the majority of media workers remain unemployed domestically or stranded in neighboring countries. They should answer how they plan to implement measures for the safety of these individuals. Overall, it can be said that what has transpired is not miraculous. This decision by the Taliban is a reiteration of the strategies employed during their initial reign, and a group that has previously executed dozens of media personnel should not be expected to extend support or facilitate opportunities.